

בחודש יוני 1999 , חצי שנה לפני מותה, כתבה אמא מכתב פרידה
וביקשה שיוקרא בהלוויתה.

2.6.1999

אל תבכו יקירי
פרק חיי האחרון והקשה
והכל כל כך לא מתאים לי תם ונגמר.

בתקופת חיי חייתי חיים מלאים
שמחים, מלאי סיפוק ואושר, לצדכם יקירי
את כל חלומותי הגשמת
חוץ מהמשך חיים נוסף.

הייתי ילדה קטנה וגדולה להורים שאין כמותם בעולם
לצדה של אחותי המקסימה
נישאתי לצקי בעל פני הילד
עם רצון ואופי של הכי איש בעולם.

הפכתי לכלה, גיסה, ודודה ונהנתי מכל דקה
בהרבה גאווה שרות ארוך במודיעין שירתתי
ילדתי את ילדי מיכל ויאיר שהם הנפלאים בעולם.

הם היו גאוותי הגדולה ביותר
עבורם את חיי הייתי נותנת
עבורם והרי צעירים הם כל כך
הייתי מוכנה לעבור מסכת כאבים
רק על מנת ליהנות מיום נוסף, רגע נוסף, שניה
נוספת, חיוך, חיבוק ואפילו רק מבט.

הרבה חברים היו עימנו לאורך השנים
וזכיתי בחברות נדירה עם חברת הנפש שלי.

הורי, משפחתי, חברי נלחמו עבורי
אבל את המלחמה הנוראית
לא הצלחנו והאמינו לי ניסיתי...

אני רוצה להודות לכולם שהיו לצידי
בכל התקופות הטובות והטובות פחות
ואנא אני מבקשת בכל צורה של בקשה
שימרו עבורי על משפחתי היקרה
ובמיוחד על מיכל ויאיר
תהיו לצידם, איתם ועבורם

שלום, עליזה.

יחד עם צקי אהובי נסעתי לניכר
ועל קשר אמיץ עם הנשאים כאן בארץ
שמרתי מכל משמר.

את המדינה שירתתי בכל הנדרש
כשחזרנו לארץ הגשמת חלום
ולשרות נכנסתי.

שנראה היה שהכל בסדר ומסודר
נחתה המכה הקשה.

לחמנו כולנו ולצידי צקי שהיה
משענת, חבר, מרגיע, מסייע, מפנק
והרשימה ארוכה.

T ברים לזכרה של עליזה לרון ז"ל

עליזה רודריג, החלה את מסלולה ביחידה בשנת 1975 כמפעילה בחוליות האלינט במרכז ובסיני.

לקראת סיום שירותה הסדיר יצאה לקורס קצינות והיתה חניכה במחזור הראשון של קורס קמ"נים בו השתתפו בנות - אתגר בו עמדה בנאווה.

עם חזרתה ליחידה החלה את מסלולה בטיפול בפרט - החל מקמ"ט מפעילים במרכז. המשך בקצינת קבע ואזרחים, ע"קש"ל ועד רמ"ד סגל. בכל תפקידיה הצטיינה עליזה ביחס החם והאישי שנתנה לכל חייל וקצין בו טיפלה, במסירות וברצון לעזור לכל אחד בכל דרך אפשרית. עליזה נישאה לטכנאי שהכירה ביחידה, צקי לרון, ועזבה את

היחידה ב- 1986 כדי להצטרף לצקי בשליחות המדינה בחו"ל במשך 8 שנים לסירוגין. עליזה המשיכה לשרת את המדינה גם בחו"ל ולאחר שחזרה ארצה ב- 1997 השתלבה בטיפול בפורשים בשב"כ. גם כאן זכתה לשבחים רבים על הטיפול המעולה והדיסקרטי שהעניקה לכל פורש באשר הוא. עליזה חלתה בתחילת 1998 במחלה קשה ונפטרה ב- 15 בדצמבר 1999 והיא בת 42 בלבד. עליזה השאירה אחריה בעל - צקי, ושני ילדים - מיכל בת 15 ויאיר בן 12. עליזה תיזכר בקרב סכריה תמיד בזכות הברק המיוחד שבעיניה, החיוך הנסוך על פניה, החום והאהבה שהרעיפה על סביבתה ונחישותה להצליח בכל אשר הציבה לעצמה כמטרה. יהיה זכרה ברוך.

חברי העמותה אבלים ומשתתפים
בצער המשפחות על מותם של חברינו:

רס"ן (מיל') עליזה לרון ז"ל

סא"ל (מיל') יזהר הרדן ז"ל

רס"ן (מיל') יצחק ניסן ז"ל

מדינת ישראל שירות ביטחון כללי

ר' מטה מש"א

16 דצמבר 1999

ז' בסבת תש"ס

עליזה

"אישה קטנה עם עיניים בורקות הגיעה כמו סופה, ניצרה את השטיחים, הפכה אבנים והקימה יש מאין.
תוך זמן קצר הפכה למוסד בפני עצמו המוכר וידוע בכל השירות.
עובדים זוטרים ומנהלים בכירים קיבלו טיפול אישי, מסור ומקצועי והרעיפו עליה תשבחות וחיבה אישית.
והנה הגוף בגד בה, אך, העיניים המשיכו לברוק והיא המשיכה לעבוד ולהתמודד באומץ לב שהפעים את כולנו.
אנו בשירות יודעים, מבינים ומחנכים למקצוענות ומקבלים אותה כמובנת מאליה, אך לאומץ לב כמו של עליזה אין לנו אלא להצדיע".

עליזה, אנו ניצבים סמוך לקבר הרענן ומסרבים להאמין שאישה קסנה/גדולה שנלחמה לאורך החודשים האחרונים הוכרעה בסופו של דבר ע"י המחלה הארורה.

עליזה, בטרמינולוגיה שלנו "הגעת מבחץ" זה היה לפני שנתיים בדצמ' 1997, "ל"הגעה מבחץ" יש משמעות שמקשה ומאריכה את ההשתלבות, אצלך "ההגעה מבחץ" הייתה יתרון ברור. עובדים ומנהלים רחשו לך אמון רב, הגיעו אליך בצורה דיסקרטית ואת, כפי שציפינו שמרת על דיסקרטיות מלאה, טיפלת במקרים הקשים והסעונים ביותר, אותם הצלחת לפתור טוב יותר מכל אחד מאיתנו וזאת בנועם הליכות, ברגישות רבה ועם הרבה חכמת חיים.

עליזה, ליווינו אותך בחודשים האחרונים השתדלנו לעשות הכל ע"מ לסייע לך בהתמודדות ואני מקווה שעשינו הכל.

היום אנו מלווים אותך בדרכך האחרונה. אני מבטיח שמשפחת השירות ועובדי מטה משאבי אנוש ימשיכו ללוות את צקי והילדים ולסייע להם להתמודד ככל שנידרש.

בשם עובדי מטה מש"א, עובדי השירות והפורשים בשנתיים האחרונות אנו נפרדים ממך.

בחודשים האחרונים, למרות כל הקושי, המשכת בעבודתך, למרות הכל, כדי להמשיך בחיים רגילים וכך גם ציווית לשאר בני המשפחה – וכך היה.

גם במצבך הקשה התעניינת בבעיות כל החברים סביבך, דאגת, שאלת, נסעת, ביקרת ותמכת כדי לעזור היכן שניתן.

עליזה, את הינך משאירה חלל אימיתי בלב כולנו כבת, כאישה, כאם, כאחות וחברה.

אישה אדירה, שנזכור אותה לנצח.

בשם חבריו לעבודה של צקי.

עליזה – מילות פרידה

עליזקה, דמותך כה חיה, חזקה, אמיתית, ישרה וכנה – אישה אדירה ומיוחדת.

היית בת נפלאה להוריך, יהודית ואברהם – הורים מסורים ונהדרים, שטפחו בת לתפארת, שנשאה והייתה אישה וחברה לצקי – האישה שלצידו שתמכה ועזרה ביחסי חברות והוגנות, שרק זוגות מעטים מתברכים בהם.

היית אם דואגת, מטפחת, ומשקיענית, שגידלה את מיכלית ויאירון – ילדים מקסימים, אחות וחברה, שרק בודדים זוכים לחברות שכמותה.

מיכלית ויאירון, דעו והתגאו באמא, שהקנתה לכם ערכים, שהיא עצמה למדה בבית הוריה: יושר, חברות, מסירות, דאגה והשקעה אין קץ.

אקרוגים קראבים וטאר חדרים.

הקו הקטן חולק וג' צו.

אילו הצטרפו גאליה אגא.

הצבאר האמנה, יכב וצ' לאגה,

אהבה עצומה לא גאליה מרופה

הציוני ה-אליזה וכן צועה אחיים.

מאמצים אולם אג' רצי פתיים.

הגאליה אגאליה מאומים אהבליה,

כך טבלא געג יצאו אהמריא.

אגאליה סאגה סביב ציוני-אכאריה,

ואא הם אמנה בשורה.

הו געזש, ראש וגאליה,

אך כאפי חוץ ראילו סאם לא אהמריא.

אמר פראלם פורצ'ה היקה,

אמאנה אהצו, הוואר ושגה.

אליזה באטות לאחריות

דבאשיות קרא אלהים את השמים ולא הארץ,
 את אדם ולא חיה מצמחתי.
 העולם אמר להסתלק סביב צורו
 והל אהרנה ומהררש כסידרו.
 אל דבר יש גיוון וסדר
 וגאלו מחקרים אלה וקדר.
 אהבהם פורח ומניקה פירג
 ונאצור אליזה הנאצור אקדולו.
 אליזה גרלה ואכן אלה חיל.
 מקלה אהבה, מהאטה אהקים גיור.
 הדיו נבנה ובאך למחבר.
 בסיוס איות ובחיל אחרת.
 אהבה ואמה ומהרים ונאראים.

ובצדק ברכה מניפה תפילה,
מנסה להיחזק אך אלמים כאלוטה.
וחרדים צימזומים או גמחש שקדו,
בצדק ממנוגה לאור לא נוצדו.
א אחד הוא אמת, באבן נוצרים,
אז איזה שאל - דתיציה הימים.

צדיק ב יחלה.

רציתי לכתוב לך מכתב סרט.
הקלר במסעיד, המיווג, שטוחה פינק עסין אימי, ניצב עניני עני
כיום בחפלי. אך הלבנה האמינה. וברור קרוב.
והקלר שלק ופי, מס עמומים עא יכעו עגאר.
רעו. איני שומע. רעו. שאני ערן עשעני עא ימי מילבו אחר.

רציתי לכתוב לך מכתב סרט.
מענה רענוני. גיל 13. טיול רעלון בחום, רפי איל.
הרעע בדידוג ערעבים-געגוע של החום. אויל אחרת, וילאק אך
נכח שלק ורע מרעע ומנחם. איני יודע לאך ערעבים-אויף ערע ורע מנח.
עא ערעבא בארעבים אחרים (ואך עבר איניק בחיים) יל נוסח ערעב,
ונחח מקרע שלק.

רצ"ג אצל מנחם סנדל.

מיונה שייג. חובלים ספורים לפני מוגן. מפלס הסלון עתה חובלים,
לבה סירבה עפאל ארג. לאנכונ אונק כמו לאג/ כמו לנייג-אונק
/נסברנג אונ בק ונבעי. אפל על סמל העור הכחולת מול אפל
נלקוודים הקבוצ על ראונ אר סימני נייחלה, ראיג אונק כמו מניג.
קובק המיוחז מנחם, מרשז. אני משליו בק אפס, אפיוג ואג בבר
שייסיג ואני אנה אונק ט בק.

רציתי לפרסם מחק סרט.
ועל יכולתי. אי אפשר עתה לפרסם. ומימי קודם, מה אפשר
לפרסם.
על מנת שיהיה סרט.
המחבר אינו יכול רק לפרסם.
בשם מחשבותי אתם אתם אתם.

k.g.

אמא עליזה ז"ל

נולדתי ב-12 אוקטובר 1957 להורי הצעירים כבת בכורה וכנכדה בכורה במשפחת אימי וכנכדה שניה לאחר נכדים במשפחת אבי. מיום הולדתי פונקתי על ידי כל המשפחות סביבי הורים, סבים, סבתות ובמיוחד על ידי דודי - דוד פפו שהיה רווק באותם ימים ואהב אותי מאוד. גדלתי עד גיל שש בבית פרטי בשכונת וילות בעיר רמלה, בחממה אמיתית עם הרבה מאוד אהבה מסביב.

הורי מספרים שהייתי ילדה מאוד רזה (התפתחתי מאז) ולעיתים קרובות חולה, במיוחד לא אהבתי לישון ולאכול, להאכיל אותי הייתה משימה קשה במיוחד. אמי עבדה בבית חולים אסף הרופא, ולרופא הילדים שלי קראתי דוד מכיוון שכנראה ביקר אצלנו הרבה מאוד. דוד פפו, שגר בצמוד אלינו, פינק אותי עד חורמה. דאג לצלם אותי בכל פוזה אפשרית ולקנות לי כל מה שרציתי. בגיל שש למדתי בכיתה א' בבית ספר יסודי ברמלה והמחנכת שהייתה לי היום היא "יויר מועצת יד ביד".

אחותי פנינה נולדה כשהייתי בת שש והיא הייתה ילדה נפלאה אכלה ישנה ובכלל היה כייף שהצטרפה למשפחה. בגיל שבע עברנו לגור בעיר חולון בבית משותף ובבית זה הכרתי את חברי הראשונים: עופר, שמוליק ושאול. בבית ספר "רביבים" למדתי שבע שנים וסיימתי יחד עם כל חברי ועשינו

'סקר' באותם ימים בסיום בית הספר היסודי נערך מבחן כללי וציוני קבעו לאיזה תיכון ניתן להירשם. קיבלתי ציונים טובים בסקר' ונרשמתי לתיכון "חדש".

כשהייתי בת עשר ופנינה אחותי בת ארבע פרצה מלחמת "ששת הימים" אבא גויס מייד לצבא ואימא עבדה שעות ארוכות בבית החולים, אותנו הבנות העבירו לבית סבתי ואני זוכרת שפנינה חלתה בלילה הראשון והקיאה כל הלילה, המלחמה הייתה קצרה ובארץ הייתה אווירה של ניצחון.

לאחר המלחמה נסענו כל המשפחה לבקר במקומות הכבושים ירושלים, רמת הגולן. ברדיו שמענו אז שירי ניצחון והלל והייתה אווירת ניצחון בארץ.

בשנת 1971 התחלתי ללמוד בתיכון חדש בחולון והחברה בתיכון היו נפלאים. כל חברי ואני הלכנו לצופים והייתי פעילה מאוד הן בבית הספר והן בצופים. בכיתה י' נבחרתי ליושב ראש מועצת התלמידים ועסקתי הרבה בפעילות חברתית של בית הספר. באופן כללי אהבתי מאוד את בית הספר, תלמידה טובה תמיד הייתי אך אהבתי יותר מכל את המקצועות הריאליים ולא את המקצועות האומנים. אמי תמיד שמעה באסיפות הורים שיש לי פוטנציאל גבוה מאוד אך אני משקיעה רק במה שאני אוהבת, המורים אהבו אותי המורים אהבו אותי מאוד כי פעלתי לטובת בית הספר ולדעתי חלקם עשו לי הנחות גם בציונים. מבחינה חברתית הייתה לי הצלחה הן אצל הבנים והן אצל הבנות, הייתי מקובלת מאוד ובכלל היה כייף להיות באותו זמן ילדה צעירה.

מיד עם סיום כיתה יב' יצאתי לעבוד בחברה פרטית עד לגיוס.
התגייסתי לצה"ל ב-20 בינואר 1976 ונשלחתי לקורס בחיל המודיעין,
הקורס היה סופר מעניין ובסיומו שובצנו בבסיסי היחידה הפזורים בכל
הארץ. אני שובצתי בבסיס קטן בצפון הארץ במקום שהוא פנינת טבע
אמיתית "מעלה הגלבוץ". העבודה הייתה מרתקת ומעניינת ומאוד
סודית. חתמנו על שמירת סודיות ואפילו להורי לא סיפרתי מה אני
עושה, מה אני יודעת ובאופן טבעי חיפשנו את חברת החברים מהבסיס.
בבסיס הקסום פגשתי את צקי שהגיע לבסיס חודשיים אחרי ותוך זמן
קצר הפכנו להיות חברים.
יצאנו הביתה, הבנות לאחר שבועיים בבסיס לחופשה בת שבוע, ובחופשה
חיפשנו להיפגש שוב עם החברים מהבסיס.
במשך שנה וחצי שירתתי עם צקי בבסיס והיה נפלא הייתה לנו תחושה
של עשייה אמיתית ותרומה לביטחון המדינה. לאחר תקופה של שנה
וחצי הורידו אותי לשרת בסיני וגם בסיני השירות היה מעניין והפעם צקי
לא שירת איתי אך בכל חופשה שהייתה לו הוא בא לבקר אותי בבסיס.
בסיום תקופת השירות החובה שלי פנו אלי מפקדי והציעו לי ללכת
לקורס קצינות.
הרמטכ"ל דאג החליט לעשות ניסיון ולשבץ בנות בקורס קציני מודיעין
שהיה עד אז סגור לבנות ורק בנים סיימו קורס זה, יצאתי לקורס
וחתמתי 3 שנות קבע.

בסוף כיתה יי נפגשתי פעם ראשונה במוות קרוב דודה שלי אשת אח אמי שהייתה ממש חברה קרובה שלי נפטרה מסרטן במהירות גדולה מאוד והשאירה אותי עצובה וחסרה...

זמן קצר לאחר מותה סבי מצד אמי נפטר גם כן לאחר תקופה של חודש וחצי בבית חולים אמי שהייתה לצידו, לצד מיטתו כל תקופת מחלתו וממנה למדתי שיש להעניק לאנשים הזקוקים לנו את מלוא העזרה ותשומת הלב.

בכיתה יא' בשנת 1973 פרצה מלחמת יום כיפור שוב הורי מגויסים אבא לצבא ואימא לבית החולים, אנחנו החברה מהצופים שעברנו קורס עזרה ראשונה פינינו פצועים שהגיעו מאזורי הקרבות לבית חולים "איכלוב" ושוב המפגש עם הפצועים וההרוגים היה קשה מאוד. הרבה חברים וקרובי משפחה נהרגו באותה מלחמה קשה והעם ואנחנו הנוער עברנו זעזוע קשה. היה קשה לחזור למסגרת לימודים תקינה לאחר כל האסונות שבהם פגשנו.

באותם ימים חולקנו למגמות לימוד ואני שהייתי טובה ואהבתי את המקצועות הריאליים ובמיוחד ביולוגיה שובצתי במגמה ביולוגית, הלימודים היו מאוד מעניינים ואת עבודת החקר שלי בסוף כיתה יא' עשיתי במעבדה הביוכימית שאמי עבדה בה.

למבחני הבגרות בסוף כיתה יב' למדנו ביחד, חברי ואני, וזה היה כייף. אני זוכרת את התקופה ההיא כתקופת זלילה גדולה והרבה צחוקים בצידה. ציוני הבגרות היו טובים מאוד ולסיום נסענו כל החברה לבלות באילת.

קורס קציני מודיעין היה מעניין, מרתק וחוויה שאזכור כל חיי. כל עיני הצבא היו מופנות אלינו והיינו הניסיון האם ניתן לשבץ בנות בקורס זה. בהרבה מאמץ סיימנו את הקורס ובעיתונות נכתב ששתי בנות הראשונות בצה"ל סיימו קורס קציני מודיעין, הייתי מאוד גאה... מיד לאחר הקורס החלטנו צקי ואני שאנו מאוד אוהבים ורוצים להינשא. התחתנו ב-10 לספטמבר 1978 ואני המשכתי את הקרירה הצבאית שלי. עברנו לגור בהרצליה בדירה קטנה אבל יפה, חמה ונעימה. במסלול הדרגות עליתי ותפקידים החלפתי בשלב מסוים הוחלט (ע"י מפקדי) שהמסלול המתאים לי הוא מסלול כ"א (כוח אדם) ומאז ועד היום אני עוסקת ואפילו מאוד אוהבת לעבוד עם אנשים, לפקד על אנשים ובכלל החיכוך התמידי עם כ"א, בעיות כ"א והניסיונות לפתור הבעיות מתאימות לי.

ואחר שנתיים של נישואין מאושרים החלטנו צקי ואני שאנחנו רוצים ילד, לא הצלחתי להיכנס להריון בהמלצת חברה פניתי למספר רופאים ובסוף הגעתי ד"ר דור שוקי שהיה אז רופא צעיר ונחמד. ד"ר דור טיפל בי במשך חמש שנים. טיפולים קשים, חודרניים ופגיעה באינטימיות הזוגית בינינו לו התישה אותנו והיינו חזקים ונצחנו במאי 1984 נכנסתי להריון, במהלך ההריון "היקר" עברתי בדיקות ומעקב צמוד של ד"ר דור. בפברואר 1985 ילדתי את מיכל בכורתי. השמחה הייתה רבה, עד יום מותי אזכור יום זה כיום מיוחד במינו.

10 ימים לאחר השמחה הגדולה אבא של צקי נפטר לאחר מחלה קשה ועצבות גדולה נמעלה באושר הגדול שהיינו בו. לידה וחיים חדשים מול

ועצבת גדולה ממעלה באושר הגדול שהיינו בו. לידה וחיים חדשים מור
מוות וסיום חיים זהו עצם קיומנו וצריך ללמוד לחיות עם זה, זה קשה...
למיכלית הקטנה עיצבנו חדר נפלא וחिפשנו מטפלת לקטנה, אפילו דודה
פנינה התנדבה וטיפלה בקטנה. אימא עליזה חזרה לצבא.

שנה וחצי לאחר שמיכל נולדה צקי בא עם הבשורה נוסעים לארץ זרה
לשליחות. בעצב אספתי את כל זיכרונותיי ועזבתי את הצבא ונסענו כל
המשפחה לשליחות בבריסל הרחוקה.

השליחות בבריסל הייתה בית ספר לחיים.

חוויות רבות עברנו, את מיכל שילבנו בגן בלגי ובחורף 1987 הצטרף
למשפחה אח קטן ושמו יאיר.

יאיר נולד בנובמבר 1987 בבית חולים ברוגמן בעיר בריסל ושוב השמחה
והדאגה התחברו יחדיו, אבי חלה באותו זמן במחלת הסרטן וללידה לא
יכול היה לבוא מכיוון שעבר אז טיפולים קשים אך לשמחתנו אבי הצליח
להתגבר על המחלה ואנו מקווים שהיא לא תחזור.

יאיר היה תינוק נפלא, שקט, חמוד, יפה, מתוק וחכם. ילד שגדל מאושר
מיום היוולדותו ועד היום. יאיר היה ילד מאד נוח, אכל וישן בכל מקום
בו היינו, התאקלם בכל בית רכש אינסוף חברים בכל מקום אליו הגענו.
ילד סקרן הרוצה ללמוד עוד ועוד, להכיר תחומים חדשים, להיחשף
לנושאים שילדים בגילו עדיין לא מכירים.

במסגרת שהותנו בחו"ל, בשליחות מטעם המדינה, טיילנו ונסענו
למקומות קסומים ומגיל קטן זכה לראות, לשמוע ולטעום מאכלים
מיוחדים, ילד אוניברסלי!

בסיום ארבע שנים בקיץ 1990 חזרנו לארץ עברנו דירה ששם אנו גרים עד היום.

מירב תשומת הלב הוקדשה לשילוב הילדים במסגרת החינוך החדשות גני הילדים ובצער רב החלטתי לא לחזור ולשרת בצבא על מנת שאוכל להקדיש את מלוא תשומת לבי לילדים. ההחלטה הייתה קשה אבל הבנתי שאין אפשרות מבחינתי להשקיע בקריירה שלי ואני חייבת להיות פנויה יותר לילדים.

באוקטובר 1990 התחלתי ללמוד באוניברסיטה לימודי מנהל עסקים ובמשך שלוש שנים למדתי בהנאה רבה והוצאתי ציונים טובים נפלאים, כל המשפחה נהנתה ממלוא תשומת לבי.

ביולי 1993 הגיע צקי שוב עם הבשורה נוסעים לחו"ל הפעם לגרמניה, ארזנו את הבית אספנו את הזיכרונות ונסענו בעקבות עבודתו של צקי, הפעם הילדים היו גדולים יותר ובהתחלה טענו שזה לא פייר והיה קשה להיפרד מהחברים שרק הכירו וביססו את חברותם אבל הבטחתי לכולם שנשמור על קשר.

נחתנו בבון בירת גרמניה, מצאנו דירה יפה וגדולה והילדים התחילו ללמוד בבית ספר אמריקאי, צקי מיד התחיל את תפקידו בשגרירות וגם התחלתי לעבוד בשגרירות.

במשך ארבע שנים פעלנו רבות לטובת "המשפחה המורחבת של השגרירות" ארחנו המון ולילות החג נערכו בביתנו בהשתתפות גדולה.

מכיוון שצקי היה המפקד בשטח דאגנו לכל העובדים בני המשפחה והילדים, והבית שלנו היה מלא תמיד באורחים עובדים וכו'.

לסיכום השליחות הייתה מעניינת מלאת חוויות והרבה סיפוק על כל הפעילות שעשינו.

בקיץ 1997 חזרנו ארצה ושוב לפרק קרטונים והפעם 400 במספר, הילדים חזרו למסגרות החינוך שלהם ומכיוון ששמרנו על קשר עם החברים והחברות ההשתלבות הייתה קלה ועד לדצמבר 1997 הייתי בבית ועזרתי לכולם לחזור למסלולים.

ב-1 דצמבר 1997 התחלתי לעבוד במשרד הביטחון באחראית על הפורשים, במשרד העבודה מעניינת, ממלא אותי בתוכן ובחדוות היצירה. צקי הבטיח שהפעם חזרנו לתמיד (אני מקווה). הילדים מאושרים וגם אנחנו מאושרים להיות כאן עם המשפחות, החברים והידידים. יש לנו משפחה מאושרת, מלוכדת ואוהבת. ואנו, צקי ואני, מאוד גאים בילדים שלנו באופיים ובאהבתם.

קורות חייה של אמי ז"ל נכתבו על ידה לאלבום שורשים של מיכל.

